TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2017. gada 17. maijā*

Apelācija — ELGF un ELFLA — Eiropas Komisijas Īstenošanas lēmums — Paziņošana adresātam — Pielikuma iespiedformāta vēlāka labošana — Lēmuma publicēšana *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* — Termiņš prasības celšanai — Termiņa sākums — Nokavējums — Nepieņemamība

Lieta C-339/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 16. jūnijā iesniedza

Portugāles Republika, ko pārstāv *L. Inez Fernandes*, *M. Figueiredo* un *J. Saraiva de Almeida*, kā arī *P. Estêvão*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou* un *M. França*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents) un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*]

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – portugāļu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā Portugāles Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 19. aprīļa rīkojumu Portugāle/Komisija (T-556/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2016:239), kurā kā nepieņemama tika noraidīta tās prasība atcelt Komisijas 2015. gada 22. jūnija Īstenošanas lēmumu (ES) 2015/1119, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, L 182, 39. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl ar to tiek izslēgti vairāki šīs dalībvalsts veiktie izdevumi.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 2015. gada 22. jūnijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā tostarp piemēroja finanšu korekciju aptuveni 137 miljonu euro apmērā attiecībā uz Portugāles Republiku saistībā ar pasākumu "Citi tiešā atbalsta veidi – platībatkarīgie pasākumi" laikā no 2010. līdz 2012. finanšu gadam.

3 Apstrīdētā lēmuma 2. pantā ir tostarp noteikts:

"Šis lēmums ir adresēts [..] Portugāles Republikai [..]."

4 2015. gada 23. jūnijā apstrīdētais lēmums tika paziņots Portugāles Republikas Pastāvīgajai pārstāvniecībai Eiropas Savienībā ar numuru C(2015) 4076.

5 2015. gada 10. jūlijā apstrīdētais lēmums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

6 2015. gada 20. jūlijā Portugāles Republikas Pastāvīgā pārstāvniecība Savienībā saņēma paziņojumu, kurā angļu valodā bija teikts:

"Tehniskas kļūdas dēļ [apstrīdētā] 2015. gada 22. jūnija [lēmuma], kas paziņots 2015. gada 23. jūnijā, pielikumam varētu būt iespiedformāta problēmas. Tāpēc Jums no jauna pārsūtām šo pielikumu, kurā ir novērstas visas iespiedformāta problēmas."

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

7 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 23. septembrī, Portugāles Republika lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu.

8 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējas tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 8. oktobrī, Komisija atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta 1. punktam cēla iebildi par nepieņemamību. 2015. gada 20. novembrī jautājumā par Komisijas celto iebildi par nepieņemamību savus apsvērumus iesniedza Portugāles Republika.

9 Ar 2016. gada 4. februāra procesa organizatorisko pasākumu Vispārējā tiesa lūdza Komisijai sniegt informāciju par tās 2015. gada 20. jūlija paziņojumā minētajām iespiedformāta problēmām. 2016. gada 17. februāra vēstulē Komisija, izpildot Vispārējās tiesas lūgumu, sniedza lūgto informāciju.

10 Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Portugāles Republikas prasība ir acīmredzami iesniegta pēc noteiktā termiņa un tādējādi ir novēlota.

11 Šajā ziņā Vispārējā tiesa nosprieda, ka termiņš, kādā ceļama prasība par apstrīdēto lēmumu, sākās ar brīdi, kad šis lēmums tika paziņots Portugāles Republikai, proti, 2015. gada 23. jūnijā. Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamentam termiņš prasības celšanai, ieskaitot termiņu, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, pēc Vispārējās tiesas domām, bija beidzies 2015. gada 2. septembra pusnaktī.

12 Tāpēc Portugāles Republikas prasību Vispārējā tiesa noraidīja kā nepieņemamu.

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Apelācijas sūdzībā Portugāles Republika lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu, ciktāl tajā Vispārējā tiesa ir atzinusi par pamatotu Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību;

— atzīt, ka prasība atcelt apstrīdēto lēmumu ir likumīgi celta LESD 263. pantā noteiktajā termiņā, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

14 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt Portugāles Republikas apelācijas sūdzību par nepieņemamu vai pakārtoti par nepamatotu un

— piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

15 Apelācijas sūdzības pamatošanai Portugāles Republikas izvirza trīs pamatus par juridiski kļūdainu LESD 263. panta sestās daļas piemērošanu.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

16 Komisija iebilst, ka apelācijas sūdzība esot nepieņemama tāpēc, ka nav pieņemams neviens Portugāles Republikas izklāstītais pamats, jo šī dalībvalsts vienīgi aprobežojas ar pārsūdzētā rīkojuma apstrīdēšanu, pamatojoties uz tiem pašiem argumentiem, ko tā bija izklāstījusi Vispārējā tiesā, un nenorādot, kādā veidā un kāpēc Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā.

17 Turklāt arī Portugāles Republikas arguments, ka Vispārējai tiesai – apstākļos, kad nav kategorisku iemeslu rīkoties citādi, – esot bijusi jādod priekšroka tādai LESD 263. panta interpretācijai, atbilstoši kurai tās prasībai neiestājas noilgums, esot nepieņems, jo tas attiecas uz jautājuma par faktiem vērtējumu.

18 Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību Portugāles Republika apstrīd.

Tiesas vērtējums

19 Ciktāl šīs apelācijas sūdzības pieņemamību Komisija apstrīd, pamatojoties uz to, ka Portugāles Republika prasot gluži vienkāršu Vispārējā tiesā jau izvirzīto argumentu izskatīšanu no jauna, jāatgādina, ka konkrēti no Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta

2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir konkrēti jānorāda gan tās apstrīdētās nolēmuma daļas, kuras tiek lūgts atcelt, gan šo lūgumu īpaši pamatojošie juridiskie argumenti. Šajās tiesību normās ietvertajām pamatojuma prasībām neatbilst tāda apelācijas sūdzība, kurā ir tikai burtiski atkārtoti vai atstāstīti pamati un argumenti, kas jau tika izklāstīti Vispārējai tiesai, ieskaitot tos, kas bija balstīti uz faktiem, kurus minētā tiesa ir skaidri noraidījusi (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, Komisija/*Total* un *Elf Aquitaine*, C-351/15 P, EU:C:2017:27, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

20 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd to, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi vai piemērojusi Savienības tiesības, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna iztirzāt apelācijas tiesvedībā. Proti, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādā veidā pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Vispārējā tiesā, daļēji zustu apelācijas tiesvedības jēga (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, Komisija/*Total* un *Elf Aquitaine*, C-351/15 P, EU:C:2017:27, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

21 Šajā gadījumā Portugāles Republikas apelācijas sūdzība ir vērsta nevis uz to, lai panāktu, ka prasības pieteikums, kas bija iesniegts Vispārējā tiesā, gluži vienkārši tiktu izskatīts no jauna, bet gan uz to, lai apstrīdētu gan Vispārējās tiesas veikto LESD 263. panta sestās daļas interpretāciju, gan juridisko pamatojumu, kura rezultātā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šīs dalībvalsts prasība ir tikusi acīmredzami iesniegta pēc noteiktā termiņa beigām un tāpēc ir novēlota.

22 Tālab Portugāles Republika ir pietiekami konkrēti norādījusi gan pārsūdzētā rīkojuma apstrīdētās daļas, kā arī izklāstījusi argumentus, kas izvirzīti, lai pamatotu tās prasījumus to atcelt.

23 Turklāt jautājumā par to, vai ir pieņemams arguments, ka Vispārējai tiesai – apstākļos, kad nav kategorisku iemeslu rīkoties citādi, – esot bijusi jādod priekšroka tādai LESD 263. panta interpretācijai, atbilstoši kurai tās prasībai neiestājas noilgums, ir jākonstatē, ka šis arguments attiecas nevis uz "jautājuma par faktiem vērtējumu", bet gan uz šīs tiesību normas piemērošanas kārtību.

24 Tāpēc Portugāles Republikas apelācijas sūdzība ir pieņemama.

Par lietas būtību

Par otro un trešo pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

25 Portugāles Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi vairākas kļūdas LESD 263. panta sestās daļas interpretācijā, kas veikta konkrēti pārsūdzētā rīkojuma 31. punktā.

26 Pirmkārt, no šīs tiesību normas formulējuma izrietot, ka prasības celšanas termiņa ziņā noteicoša loma ir apstrīdētā lēmuma publicēšanai *Oficiālajā Vēstnesī*. Proti, formulējums "atkarībā no apstākļiem" norādot, ka prasības iesniegšanas termiņa sākums ir jānosaka atbilstoši šajā tiesību normā rodamo paziņošanas formu secībai. No tās izrietot, ka paziņošana ir pakārtota publicēšanai pat tādu lēmumu gadījumos, kuru publicēšana nav obligāta. Šāda interpretācija esot apstiprināta 1998. gada 10. marta spriedumā Vācija/Padome (C-122/95, EU:C:1998:94) un ļaujot ievērot tiesiskās noteiktības principu un novērst jebkādu diskrimināciju dalībvalstu starpā.

27 Otrkārt, Portugāles Republika apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijusi jādod priekšroka tādai LESD 263. panta interpretācijai, atbilstoši kurai tās prasībai neiestājas noilgums, un tālab atsaucas uz 2013. gada 26. septembra spriedumu *PPG* un *SNF*/*ECHA* (C-625/11 P, EU:C:2013:594).

28 Šā argumenta pamatošanai Portugāles Republika atsaucas arī uz 1997. gada 22. janvāra spriedumu *Opel Austria*/Padome (T-115/94, EU:T:1997:3, 124. punkts), no kura izrietot, ka tiesiskās noteiktības princips pieprasa, ka ikviens tiesību akts ir jādara zināms ieinteresētajai personai tādējādi, lai tā varētu droši zināt, no kura brīža attiecīgais akts rada tiesiskas sekas. No šā paša sprieduma izrietot, ka finansiālas sekas iespējami radoša tiesību akta gadījumā šī tiesiskās noteiktības obligātā prasība ir jo stingrāka tālab, lai ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tām uzlikto pienākumu apmēru.

29 Turklāt Portugāles Republika apgalvo, ka pārsūdzētā rīkojuma 37. punktā Vispārējā tiesa neesot ievērojusi sekas, kas izriet no prakses, kādu Komisija pastāvīgi piekopj, publicēdama *Oficiālajā Vēstnesī* lēmumus par pārbaudēm attiecībā uz izdevumiem, ko dalībvalstis attiecinājušas uz ELGF un ELFLA.

30 Šajā ziņā no 1998. gada 10. marta sprieduma Vācija/Padome (C-122/95, EU:C:1998:94) izrietot, ka Portugāles Republikai bija leģitīms pamats sagaidīt, ka apstrīdētais lēmums tiek publicēts *Oficiālajā Vēstnesī* un ka prasības iesniegšanas termiņš sākas no publicēšanas dienas.

31 Turklāt Vispārējā tiesa esot bez ievērības atstājusi tiesiskās sekas, kas izriet no tā, ka lēmumus par pārbaudēm Komisija publicē *Oficiālā Vēstneša* L sērijā.

32 Atsaukdamās uz 2007. gada 27. novembra rīkojumu *Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret* un *Akar* /Komisija (C-163/07 P, EU:C:2007:717, 32. un 36. punkts), Portugāles Republika arīdzan apgalvo, ka Komisija esot rīkojusies tādējādi, ka "var radīt pieļaujamu tāda indivīda maldību, kas rīkojas labā ticībā", un ka Tiesa pieļaujot zināmu situāciju pielīdzināšanu "neparedzētiem apstākļiem vai *force majeure*, kā rezultātā attiecīgā persona, beidzoties termiņam, nezaudē savas tiesības".

33 Komisija lūdz otro un trešo pamatu noraidīt.

– *Tiesas vērtējums*

34 Atbilstoši LESD 263. panta sestajai daļai prasība atcelt tiesību aktu atkarībā no apstākļiem ir jāceļ divos mēnešos pēc tam, kad vai nu tiesību akts ir publicēts, vai darīts zināms prasītājam, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas tam ir kļuvis zināms.

35 Turklāt no LESD 297. panta 2. punkta trešās daļas izriet, ka tostarp lēmumi, kas adresēti konkrētam adresātam – atšķirībā no *Oficiālajā Vēstnesī* publicējamajiem tiesību aktiem –, ir jāpaziņo to adresātiem un stājas spēkā līdz ar šādu paziņošanu.

36 No abām šīm LESD tiesību normām kopumā izriet, ka prasības atcelt tiesību aktu gadījumā datums, kas jāņem vērā, lai noteiktu termiņa prasības celšanai sākumu, ir vai nu publicēšanas diena, ja šāda publicēšana, kurai ir pakārtota attiecīgā tiesību akta stāšanās spēkā, ir paredzēta šajā Līgumā, vai paziņošanas diena pārējos LESD 297. panta 2. punkta trešajā daļā paredzētajos gadījumos, kuru vidū ir arī konkrētam adresātam adresētu lēmumu gadījums.

37 Šādu LESD 263. panta sestās daļas interpretāciju Tiesa ir apstiprinājusi, konstatējot, ka konkrētiem adresātiem adresēta akta gadījumā autentisks ir tikai šiem adresātiem paziņotais teksts pat tad, ja šis akts ir publicēts arī *Oficiālajā Vēstnesī* (spriedums, 1966. gada 13. jūlijs, *Consten* un *Grundig*/Komisija, 56/64 un 58/64, EU:C:1966:41, 491. lpp.).

38 No tā izriet, ka – pretēji tam, ko apgalvo Portugāles Republika – tiesību akta paziņošana nav pakārtota attiecībā pret tā publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, lai noteiktu šā akta adresātam piemērojamā termiņa prasības celšanai sākumu.

39 1998. gada 10. marta spriedums Vācija/Padome (C-122/95, EU:C:1998:94) neļauj izdarīt atšķirīgu secinājumu. Proti, minētā sprieduma 35. punktā Tiesa nosprieda, ka no paša LESD 263. panta sestās daļas formulējuma izriet, ka diena, kurā kļuvis zināms tiesību akts, kā brīža, no kuras sākas termiņš prasības celšanai, noteikšanas kritērijs ir pakārtots salīdzinājumā ar tiesību akta publicēšanas vai paziņošanas kritēriju.

40 Ievērojot visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, tostarp pārsūdzētā rīkojuma 36. punktā nospriežot, ka termiņa prasības celšanai aprēķināšanas vajadzībām jāņem vērā apstrīdētā lēmuma paziņošana Portugāles Republikai, nevis šā lēmuma publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

41 Pārējie Portugāles Republikas saistībā ar otro un trešo pamatu izvirzītie argumenti šo konstatējumu neatspēko.

42 Tas pats sakāms par Portugāles Republikas apgalvojumu, ka Vispārējai tiesai esot bijusi jādod priekšroka tādai LESD 263. panta sestās daļas interpretācijai, atbilstoši kurai tās prasībai neiestājas noilgums, jo, lai kā arī nebūtu, šīs tiesību normas tvērums, aplūkojot to LESD 297. panta 2. punkta trešās daļas gaismā, ir skaidrs un tās formulējums nerada šaubas par to, kā tā būtu jāinterpretē.

43 Šā paša iemesla dēļ Portugāles Republikai nav pamata apgalvot, ka Komisija, publicēdama lēmumus par pārbaudēm attiecībā uz izdevumiem, ko dalībvalstis attiecinājušas uz lauksaimniecības fondiem, ir rīkojusies tādējādi, ka "var radīt pieļaujamu tāda indivīda maldību, kas rīkojas labā ticībā", ka tas, kā tā interpretējusi LESD 263. panta sesto daļu, ir atvainojama maldība (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2002. gada 17. maijs, Vācija/Parlaments un Padome, C-406/01, EU:C:2002:304, 21. punkts), vai arī ka tas, kā šo tiesību normu ir interpretējusi Vispārējā tiesa, ir pretrunā tiesiskās noteiktības principam.

44 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka otrais un trešais apelācijas pamats ir jānoraida.

Par pirmo pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

45 Portugāles Republika apgalvo, ka pēc apstrīdētā lēmuma paziņošanas, kas tai tika veikta 2015. gada 23. jūnijā un kuru tā uzskata par "provizorisku", minētais lēmums tai "galīgi" tika paziņots 2015. gada 20. jūlijā. Ar šo pēdējo no nupat minētajiem datumiem esot sācies termiņš prasības celšanai, jo – pretēji tam, kas izriet no pārsūdzētā rīkojuma 42. punkta, – 2015. gada 23. jūnijā veiktā paziņošana tai neesot ļāvusi pilnībā iepazīties ar apstrīdēto lēmumu, un šo apstākli Komisija esot apstiprinājusi, atzīstot, ka šī paziņošana nebija nedz pilnīga, nedz pabeigta. Tāpēc tās prasības pieteikums esot iesniegts termiņā.

46 Komisija lūdz pirmo apelācijas pamatu noraidīt.

– Tiesas vērtējums

47 Jautājumā par Savienības tiesību aktu paziņošanas tiesiskumu Tiesai ir bijusi izdevība precizēt, ka lēmums ir pienācīgi paziņots, ja tas ir darīts zināms savam adresātam un ja šis adresāts ir varējis ar šo aktu iepazīties (rīkojums, 2014. gada 2. oktobris, *Page Protective Services/SEAE*, C-501/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2259, 30. punkts).

48 Šajā ziņā no pārsūdzētā rīkojuma 26. un 27. punkta izriet, ka 2015. gada 23. jūnijā apstrīdētais lēmums tika paziņots Portugāles Republikai un ka tai bija iespēja iepazīties ar minētā lēmuma saturu, kā arī tā pamatā esošajiem apsvērumiem. Turklāt šā rīkojuma 42. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka vēlākā

paziņošana 2015. gada 20. jūlijā tika veikta vienīgi tālab, lai mainītu formātu, kādā ir iespiestas apstrīdētā lēmuma pielikumā esošās skaitļu tabulas, kas gan neattiecās uz redakciju portugāļu valodā, jo tajā nebija izdarīti nekādi grozījumi nedz satura, nedz noformējuma ziņā.

49 Savukārt jautājumā par Portugāles Republikas argumentāciju par to, ka šajā ziņā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus un pierādījumus, pietiek vien norādīt, ka visa informācija, kas attiecībā uz Portugāles Republiku ir rodama apstrīdētajā lēmumā, ir skaidri redzama šā lēmuma redakcijā, kas tika paziņota 2015. gada 23. jūnijā.

50 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums bija pienācīgi paziņots Portugāles Republikai 2015. gada 23. jūnijā.

51 Savukārt jautājumā par 2015. gada 20. jūlija paziņošanu ir jānorāda, ka no Tiesas judikatūras tik un tā izriet, ka lēmums, kurā – kā tas acīmredzami ir noticis šajā gadījumā – vienīgi tiek apstiprināts kāds agrāks lēmums, nerada jaunu termiņu prasības iesniegšanai, jo prasība atcelt lēmumu, ar kuru vienīgi tiek apstiprināts kāds termiņā neapstrīdēts agrāks lēmums, ir nepieņemama (šajā ziņā skat. rīkojumu, 1990. gada 21. novembris, *Infortec*/Komisija, C-12/90, EU:C:1990:415, 10. punkts).

52 Ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 27. punktā nospriežot, ka apstrīdētā lēmuma paziņošana Portugāles Republikai 2015. gada 23. jūnijā pavēra tai iespēju iepazīties ar šā lēmuma saturu, kā arī tā pamatā esošajiem apsvērumiem, un pārsūdzētā rīkojuma 44. punktā nospriežot, ka termiņš, kurā ceļama prasība atcelt apstrīdēto lēmumu, bija sācies no brīža, kad šis lēmums tika paziņots Portugāles Republikai, proti, 2015. gada 23. jūnijā, nevis no 2015. gada 20. jūlija paziņojuma.

53 Tādējādi pirmais apelācijas pamats ir jānoraida.

54 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

56 Atbilstoši tā paša Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas saskaņā ar tā 184. panta 1. punktu ir piemērojams apelācijas tiesvedībai, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

57 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Portugāles Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Portugāles Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]